

Un pastore vegetarià

En Panxo, un pastor del poble, s'havia quedat sense ovelles perquè se les havia menjat totes el drac. Tot i així, havia refet la seva vida al bosc i vivia del cultiu de fruites i hortalisses. Havia intentat pescar diverses vegades, però s'enredava amb la xarxa i li costava hores desfer l'embolic.

Quan la princesa va arribar al bosc, camí de trobar-se amb el drac, va ensopegar amb una trampa d'en Panxo.

—Hola —va dir en Panxo—. Tu... tu... tu ets la princesa!

—Hola —va contestar la princesa, una mica malhumorada—. Que em podries baixar d'aquí dalt? Ja en tinc prou amb el futur que m'espera...

—Què hi fas aquí? No fas pinta de lladre.

—Lladre? De quin lladre parles? —va deixar anar ella—. Soc la princesa del poble, la persona escollida perquè el drac se'm mengi...

—Vatua l'olla! No, no, no, no... —El pastor es va començar a posar nerviós—. Ja en tinc prou, d'aquesta història. Em vaig quedar sense ovelles i ara haig d'estar les vint-i-quatre hores del dia vigilant que cap lladre s'emporti els meus tomàquets i els meus pebrots. Per cert,

tinc les millors verdures de tot el país! He de fer-hi alguna cosa...

El pastor va rumiar i rumiar mentre donava voltes sota la trampa on la princesa encara estava atrapada.

—Ja ho tinc! —va assegurar en Panxo.

—Oh, Déu meu, ja era hora! M'estava marejant de tant mirar-te donar voltes... Explica'm la teva solució. Pensa que la meua vida en depèn, eh?

—I tant! És tan senzill com... que et quedis a viure amb mi.

La cara de sorpresa de la princesa va espantar el pastor.

—Però què t'empatolles tu ara??? —va cridar la princesa, feta un embolic de nervis i incomoditat, ja que encara penjava d'un arbre.

—Pensa-ho bé... M'ajudaràs a cuidar l'hort i a vigilar que cap maleït lladre s'emporti el menjar. I, a més, no te n'oblidis, no se't menjarà cap drac.

—Molt bé, però no has pensat que quan el drac tingui gana vindrà per nosaltres igualment?

—Jo abans també menjava carn. No t'he dit pas que era pastor d'ovelles, oi? —va dir en Panxo mentre picava l'ullet a la princesa—

. Li oferirem les nostres fruites i verdures. Cuinaré els meus plats deliciosos pel drac. El convertirem en un animalot vegà!

—Genial...

I, poc convençuda, la princesa es va sumar a la proposta d'en Panxo.

Tampoc tenia altra opció.

El cavaller
maldestre i un
joc inesperat

Estava tot a punt perquè el drac es mengés a la princesa d'un bon mos. Ep! Però qui és aquest cavaller que arriba galopant sobre el seu cavall i... cau a terra? S'aixeca i torna a muntar amb la seva espasa preparada per derrotar el drac. El cavall agafa una velocitat increïble i el cavaller està preparat per... Però torna a caure a terra.

—Perdona, perdona, mai no he sabut muntar a cavall gaire bé... —es va disculpar el cavaller—. Em dic Jan. Com estàs, princesa? —Què??? Et sembla que t'has de presentar ara que estic a punt d'acabar a l'estómac del drac? —va exclamar la princesa Beth en veure la passivitat del cavaller davant la situació.

El drac no entenia res. Es fregava el cap amb els dits intentant entendre la raça humana, però sense èxit. Quan es va cansar de tant xivarri, va esclatar en un ferotge bram que va deixar el cavaller i la princesa sense paraules.

—Per fi —va pensar el drac, que ni tan sols volia espantar-los, només fer-los callar.

—No seria millor que acabessis d'una vegada per sempre amb aquest drac? —va insistir la princesa al Jan.

—Està bé, però... tenim un petit problema. Si torno a pujar dalt del

cavall, segur que tornaré a caure... i, si caic a la boca del drac,

malament rai!

La Beth va pensar que l'única opció per salvar la seva vida era que ella mateixa agafés empenta i pugés sobre el cavall. Va fer desvestir el Jan per posar-se ella l'armadura i es va dirigir cap al drac, que l'esperava dins la cova assegut i badallant.

El drac, en veure-la arribar, es va posar molt content i juganer. Tant que, en moure la cua, va fer saltar la princesa pels aires. Sort que la va agafar al vol.

La cara de pànic de la princesa en veure que aquí acabava la seva història va fer entristir el drac.

—No, no, no! —va fer amb el cap el drac. Un immens somriure se li va dibuixar a la cara.

El drac va deixar la Beth a terra i va tornar a entrar a la seva cova.

La princesa mirava al cavaller inquieta, no entenia res. En Jan tampoc sabia què pensar de tot plegat.

De sobte, el drac va sortir amb un tauler d'escacs i va començar a col·locar les peces a les caselles. Només volia jugar a escacs amb un dels dos!! El drac creia que s'estaven barallant per decidir qui jugava amb ell!

El drac líder

La princesa s'estava acomiadant del poble. Marxava cap a la cova del drac i mai més no la tornarien a veure. Hi havia tanta gent que esperava el seu torn per acomiadar-se d'ella que va trigar hooores i hores. Gairebé era de nit quan va acabar el primer torn.

—Bé, ja hi aniré demà —va pensar la princesa.

El poble hi va estar d'acord. Encara havia de dir adéu a molta gent. L'endemà va passar exactament el mateix: petons per aquí, abraçades per allà i plors i dedicatòries per la valentia de la princesa.

—Bé, ja hi aniré demà —va pensar de nou la princesa.

El poble hi va estar d'acord.

A l'altra banda de la muntanya, el drac esperava impacient, assegut a la seva cova i llegint un llibre. No podia concentrar-se. No entenia cap de les línies que llegia i tota l'estona havia de tornar enrere. No sabia quin animal faltava per arribar a la seva cova i estava cada vegada més nequitós.

L'endemà va transcórrer exactament igual: més petons per aquí, més abraçades per allà i altre cop més plors i més dedicatòries per la

valentia de la princesa.

—Bé, ja hi aniré demà —va pensar una vegada més la princesa.

El drac, desesperat en veure que aquell dia tampoc vindria ningú, va convocar a la seva cova tots els animalons que el poble li havia fet arribar perquè, suposadament, se'ls mengés. Els va preguntar a tots si sabien per què el següent animal trigava tant, però cap d'ells va respondre perquè ningú ho sabia.

L'endemà, quan la princesa continuava fent petons i abraçades, un tremolor que quasi va obrir la Terra per la meitat va fer aturar tot poble. Una enorme quantitat d'animalets i d'animalons liderats pel drac, que portava un mapa a la mà, s'acostaven al poble. Tothom va córrer a amagar-se menys la princesa, ja que hauria d'enfrontar-se al drac de totes maneres.

—Aquí em tens, drac! No et tinc cap por! Menja'm i deixa en pau el meu poble —va dir la princesa amb to heroic.

El drac va fer cara de decepció. No volia pas menjar-se a la princesa, sinó que esperava més animals amb els qui començar la seva aventura. Volien fer plegats la volta al món!